

KAT ELLIS

PROKLETÍ HARROW LAKE

„Jestli vás baví Stephen King,
jděte do toho!“

CASS GREEN

UŽ NA TEBE ČEKÁ

**PROKLETÍ
HARROW
LAKE**

**PROKLETÍ
HARROW
LAKE**
KAT ELLIS

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Published by arrangement with
Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited
Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd., London
Artwork © Penguin Random House, 2020
Text copyright © Kat Ellis, 2020
Translation © Hynek Bečka, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2021
The author has asserted her moral rights
All rights reserved

Prokletí Harrow Lake

Z anglického originálu *Harrow Lake* přeložil Hynek Bečka
Redigovala Michaela Bečková
Editorka Kateřina Eliášová
Korektury Adéla Lapáčková
Sazba ALIAS PRESS, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2021
Vydání první

ISBN 978-80-276-0199-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Pro Ian

Přepis rozhovoru s Nolanem Noxem,
režisérem filmu *Lelek*
Časopis *Scream Screen* (speciální vydání
ke dvacátému výročí *Lelka*)

- CJL: C. J. Laheyová, reportérka pro *Scream Screen*
- NN: Nolan Nox, režisér filmu *Lelek*
- CJL: Díky, že jste si udělal čas, rozhovor bude pro *Scream Screen*, chystáme speciální číslo ke dvaceti letům *Lelka*. Takže, Nolane – můžu vám říkat Nolane?
- NN: Uděláme to takhle: Klidně si budeme tykat jako staří kámoši, ale ani nepípneš, když budu během rozhovoru kouřit. Už mám plné zuby lidí, co mi zakazují kouřit ve vlastní pracovně.
- CJL: (Smích.) Dobře. Takže, je to už dvacet let, co se mohli fanoušci hororu po celém světě málem pominout kvůli *Lelkovi*. Co je na tom filmu zvláštního, že se mu podařilo vyvolat tak silný zájem, který v podstatě trvá až dodnes?
- NN: (Odmlčí se.) To se mě vážně ptáš na tohle? *Lelek* vyhrál desítky cen, dokonce i dvě Emmy, a ty chceš vědět, co přesně je na tom filmu dobré?

- CJL: Dobře, zkusíme to jinak. (Odmlčí se.) V *Leikovi* vidíme městečko za prohibice, které od civilizace odřízne podivná bouře. Popadají stromy, přišenou se záplavy, nádrže na vodu jsou znečištěné a všechny cesty do civilizace odříznuté. Místní začínají hladovět a postupně se propadají čím dál hlouběji do sítě pověr, strachu a paniky. Pocit klaustrofobie, který jsi do filmu přenesl, vyžadoval dokonalou lokaci a ještě dnes se zástupy fanoušků sjíždějí do města Harrow Lake v Indianě, kde jsi *Leika* natočil. Možná, že chtějí trochu toho strachu zažít na vlastní kůži. Proč ses rozhodl natáčet právě v Harrow Lake?
- NN: Harrow Lake se od dvacátých let v podstatě nezměnilo. Bylo to hornické město a tehdy ho málem zničila nějaká důlní katastrofa. Polovinu města pohřbil sesuv půdy a druhá půlka vypadá jako ementál, celá rozvrtaná krátery. Museli v podstatě všechno postavit znova, a hádám, že si pak prostě nemohli dovolit žádnou modernizaci, což nám hrálo do karet. Úplně všechno – domy, obchody, sakra, dokonce i lidi – všechno vypadalo jako z roku 1920. Když jsme se tam jeli podívat, bylo mi to jasné. Bylo to ideální místo.
- CJL: Právě ses zmínil o jeskyních, tam se odehrávají moje nejoblíbenější scény. Jenže se v nich nefilmovalo úplně snadno, že ne?
- NN: (Odmlčí se.) Předpokládám, že máš na mysli Mosse.
- CJL: No, ano. Nestává se úplně často, že by během natáčení někdo z filmařů zmizel, ne? (Smích.)
- NN: Ron Moss byl schopný kameraman a v mém týmu hrál zásadní roli. To, že zmizel, nebylo jen něco, co se moc často nestává, ale *tragédie*. A přišlo to zatraceně nevhod.

- CJL: Ach, nechtěla jsem to nijak zlehčovat. Mohl bys popsat, co přesně k tomu zmizení vedlo?
- NN: Seš si jistá, že to vaše čtenáře bude zajímat? Budeme se vracet dost hluboko do minulosti. (Odmlčí se.) Tak dobře. Už jsme měli všechny scény z jeskyní skoro hotové, zrovna jsme dokončili scénu, kde Ptáčátko zabije a sežere dav vesničanů. Štáb se právě balil a chystal se přesunout na jinou lokaci, když jsme zaslechli, jak se z jeskyní ozývají zvláštní zvuky. Znělo to jako klepání nebo cvakání. Nikdy jsem nic podobného neslyšel. Nakonec si někdo ze štábu všiml, že Moss chybí, a všechno jeho vybavení leží v trávě zrovna tam, kde jsme točili. Byla to drahá kamera a tak podobně. Moss rozhodně nebyl ten typ člověka, kdo by takovou techniku nechal jen tak ležet a někam odešel. Hledali jsme, kde jsme mohli, ale nepodařilo se nám ho najít. Tou dobou už zvuky utichly a my všechno ohlásili na policii. Ta hledala dál, ale už se nikdy neobjevil.
- CJL: Ale našly se přece kosti?
- NN: (Povzdechne si.) To ale nemělo s Mossem nic společného. Zbořený kostel, kde jsme pak taky točili, leží uprostřed propasti. Půda se tam zbortila a propadla asi před sto lety. Člověk nemusí být génius, aby mu došlo, že kosti v jeskyních pocházejí z té doby. Možná ze hřbitova vedle kostela. Nebo to byl někdo, kdo nestačil před sesuvem půdy utéct.
- CJL: Takže nevěříš na místní legendu?
- NN: Myslíš na pana Škubáka? Nesnaž se být vtipná. Žádná sto let stará lidožravá nestvůra, která žije pod zemí, neexistuje a nikdy neexistovala. Harrow Lake je prostě

městečko, které zažilo hrozně věci a nikdy se z nich ne-
vzpamatovalo. Nepřekvapuje mě, že se to místní sna-
ží vysvětlit paranormálními nesmysly, prokletím a tak
podobně. Je to jednodušší než si připustit, že dolovali
moc hluboko pod vlastním městem a málem se všichni
pohřbili pod zemí. (Odmlčí se.) Tu poslední větu možná
vynechej. Maloměšťáci se vždycky strašně snadno urazí
a já nemám čas číst další nenávislné dopisy.

CJL: Jasně. Stačí říct a můžeme pokračovat.

NN: OK. (Odmlčí se.) Nejsem si jistý, co přesně jsme tehdy
slyšeli... To klapání z jeskyní... Možná to bylo něco úpl-
ně přirozeného, a možná taky ne. Víím akorát to, že se
v těch jeskyních a šachtách potom už nikdy nic zvlášť-
ního nestalo. Nemyslím si, že by Mossovo zmizení bylo
něco jiného než nešťastná náhoda. Asi se nikdy nedo-
zvíme, co se doopravdy stalo. Hele, všechny tyhle vesnic-
ké povídačky o příšerách, démonech nebo strašidlech,
to jsou prostě jenom výmluvy. Skutečná monstra žijou
mezi námi a lidi je nechtějí vidět. Tyhle povídačky mají
za úkol rozbít zrcadlo, které sami sobě nastavujeme.
Proto dělám takové filmy, jaké dělám. Snažím se to zr-
cadlo zase složit dohromady. (Odmlčí se.) To si určitě
zapiš. To znělo moc dobře.

CJL: (Smích.) Dobře, mám to. Ale ještě mě zajímá jedna věc.
Nemyslíš, že je to trochu zvláštní, vlastně dost zvláštní,
že když jela tvoje dcera loni navštívit Harrow Lake, taky
zmizela?

NN: O Lole mluvit nebudu.

CJL: Ale není zvláštní, že...

NN: Myslel jsem, že se budeme bavit o *Leikovi*. Necháme moji dceru být a přesuneme se k další otázce.

CJL: Ale...

NN: Žádné ale. (Odmlčí se.) Dáme si pět minut pauzu. Mezitím si můžeš vytáhnout hlavu z prdele a začít se mě ptát na něco relevantního.

O ROK DŘÍVE

LOLA

KAPITOLA PRVNÍ

Rozhodnu se schovat svoje tajemství do květináče na West 17th Street. Vedle mě září prázdná lobby nějakého činžáku a po ulici jde jenom pár lidí. Muž a žena. Vzhledem k tomu, že mluví dost nahlas a trochu blekotají, se dá usoudit, že zrovna vylezli z baru Qua. Sedmnáctiletá holka, co se poflakuje vedle až příliš pečlivě zastřiženého keře, je nebude zajímat.

Do hlíny zastrčím tři věci. Vlastně ani nejde o nic skandálního. Klíčenku, zapalovač a zářivě růžovou rtěnku.

Klíčenku jsem ukradla nějakému chlápkovi. Venku před knihovnou jsem viděla, jak mu ji dala nějaká holka a začervenala se u toho tak moc, až jsem řekla soukromé učitelce, že si potřebuju odskočit, a vyrazila za tím klukem. Ve chvíli, kdy si sundal bundu, jsem mu klíčenku nenápadně vytáhla z kapsy.

Není to nic zvláštního nebo cenného, jenom stříbrné písmeno *D*. Prostě mě zajímalo, jestli mi to projde.

Zapalovač je Nolana, mého táty. Sebrala jsem ho, protože mi bylo jasné, že ho to rozčílí. To je celkem dobrý důvod, ne? Je ze zlata a jsou na něm vyrytá dvě *N*, jeho iniciály, proplétající se do sebe. Nenapadlo mě, že když se zapalovač dlouho neukáže, začne podezírat naši paní na uklízení a vyhodí ji.

Mrzí mě to, ale nedošlo mi to, a on udělal, co udělal, takže je z toho tajemství.

Růžová rtěnka je můj nejnovější úlovek. Ukradla jsem ji dneska, na toaletách v baru Qua, odkud se zrovna vymotal ten pár. Prostě jsem nemohla odolat, musela jsem schovat ještě jedno tajemství, než nechám New York daleko za sebou.

Ne vždycky si беру to, co mi nepatří. Většinou prostě napíšu svoje tajemství na papírek a někam ho schovám. Ale posledních pár týdnů kradu víc a víc. Drobnosti, jako třeba tužku nebo sluneční brýle, které si někdo zapomněl na stole v restauraci. Nic, co by chybělo. Věci, co se snadno vejdu do kapsy nebo do kabelky. Víím, není to zrovna nejzdravější posun, ale aspoň to *je* posun. V mém životě se toho moc neděje. A řekla bych, že je docela fajn mít nějakého koníčka.

V baru někdo pořádá rozlučku. Takový chlápek s tuhými, příliš nagelovanými vlasy a rozvázanou kravatou. Byl ve prostřed dění. Na chvíli jsem se zastavila, dala si pár drinků a chlebičků a napjatě čekala, až si mě někdo všimne.

Podívejte se na mě. No tak, podívejte se.

Jenže nevěděli, že můj otec je živoucí legenda. Byla jsem pro ně jenom zvláštní holka, která se s nikým nebavila. Pak se stalo nevyhnutelné, pan Gel se zmateně zamračil a pozvedl obočí na slečnu Chardonnay, která se zase podívala na paní Zuby od rtěnky. *Ty ji znáš? Ne, a ty?* A pak se lehce změnila teplota, skupina se semkla, sevřela a začala mě svým chladem zahánět pryč.

Samozřejmě, že mě nepoznali. Když nestojím vedle Nolana, tak mě nikdo nepoznává. Každou chvíli mě předvádí na večírcích. Pracovních večírcích. Lidi, kteří tam chodí, by ani nenapadlo mě vyfotit nebo si mě všimnout víc, než je nezbyt-

ně nutné. Všichni vědí, že *Nolanu Noxovi* se nikdo neplete do cesty.

Překvapilo by mě, kdyby si pan Gel, slečna Chardonnay nebo Zuby od rtěnky vůbec vzpomněli, že mě někdy viděli. A to si mě prohlíželi nejmíň dvacet minut.

Když jsem byla nucená vyklidit pole, zatoulala jsem se na záchody a všimla si jasně růžové rtěnky odložené na umyvadle. Dvě mladé dívky – řekla bych, že jedna z nich byla majitelka rtěnky – se zrovna zaníceně bavily o starší ženě jménem Celine Reynardová. Podle všeho to byla *falešná píča*. Umyla jsem si ruce a předstírala, že si v zrcadle upravuju vlasy.

„A celou tu dobu šukala Joanně za zády jejího náctiletého syna! Dokážeš si to vůbec představit?“

Já si to představit dokázala, poměrně živě, což asi nebylo zrovna nejvhodnější. Rozhodla jsem se, že Celine bude nejspíš štíhlá a elegantní, s šedými vlasy. Nějaký podřobaný kluk se jí se zápalem věnoval, zatímco Joanna si ničeho nevšímala, vyřizovala pracovní hovory, vařila lasagne nebo jela autem do samoobsluhy, nebo co to matky vlastně dělají. Přehlídka nahých těl za jejími zády ji úplně minula.

Možná se měla Joanna synovi trochu víc věnovat.

„A co jsi s tím udělala?“ zeptala se druhá žena.

Ta první pokrčila rameny. „A co jsem *mohla* dělat? *Já* to přece Joanně říkat nebudu. A Celine by akorát tvrdila, že jsem si to vymyslela.“

Začala si umývat ruce a rychle sklopila oči. Rozevřela nosní dírky. Lže? Všimla jsem si, že jí červená zátylek.

Než jsem se mohla rozhodnout, druhá žena změnila téma a začala řešit rekonstrukci svého bytu, takže jsem přestala poslouchat. Už jsem se chystala odejít, ale pohled mi sklouzl

k růžové rtěnce vedle umyvadla. Popadla jsem ji jakoby nic a strčila si ji do kapsy. Pár kroků ke dveřím. A pak mě pohltila dunící hudba baru.

A to se na mě ani nepodívaly. Měly stejně tak málo ponětí o tom, co se děje, jako nebohá Joanna. Znamená to, že se podobám Celine Reynardové? Nenápadný lupič, co nerespektuje žádná pravidla? Nebo jsem spíš Joannin zapoceny syn a zoufale se na sebe snažím strhnout pozornost? Dívám se do prasklin v chodníku a snažím se v nich najít odpověď. Jestli tam někde je, tak příliš hluboko, a já se k ní nedostanu.

Samotného auta si nevšímám, ale zarazí mě hlasitý zvuk skřípajících brzd. Zastaví se mi srdce. To je Nolanovo auto, i když pochybuju, že ho řídí zrovna on. Moje podezření se záhy potvrdí, když řidič stáhne okýnko a najednou na mě čumí otcův asistent. „Nastup si, Lolo!“

„Nazdar, Larry,“ odpovím monotónně a ani se nehnu. Nakloním hlavu na stranu a poklepu si na bradu. „Neudělal sis něco s vousy?“

Samozřejmě, že ne. Jeho vousy vypadají nejspíš úplně stejně, jako když mu poprvé narostly, snad ještě ve školce. Larry Brown je malý podsaditý muž, kterého v podstatě celého pokrývají husté černé chlupy. Kdysi jsem viděla dokument o chlápku, který v děloze pozřel svoje dvojče, ale to v něm rostlo dál jako nádor, dokud nebylo velké asi jako mýval. Když ho vyřízli ven, dvojče-nádor byla prostě taková hrouda masa, ze které vyrůstaly vlasy a zuby.

Když vidím Larryho, vždycky si na to vzpomenu.

„Nolan mi psal esemesku, prý tě mám najít,“ řekne a nevšímá si mého komentáře.

„On ti psal? Nolan přece esemesky nepíše.“

„No, dneska jo,“ odsekne Larry. Zamaskuju šklubnutí. Aby Nolan psal Larrymu esemesku místo toho, aby mu zavolal... To musí být vzteky bez sebe, tak moc, že ani nedokáže mluvit. A můžu za to já. „Sakra, Lolo! Dobře víš, že tady nemáš co dělat. Určitě se může zbláznit strachy.“ Povzdechne si. Vzdechává dost agresivně. Asi jsem mu překazila plány na dnešní večer, ať už byly jakékoliv. „Co tě to napadlo?“

„Ale, *Larry*,“ protáhnu jeho jméno a snažím se působit jako Lestat z *Interview s upírem*. „Myslela jsem samozřejmě jen na věčné zapomnění, na co jiného.“

Snadno se mi vklouzne do cizí kůže. Moc se dívám na filmy.

Jestli Larry pochopil moji narážku, tak to nedá nijak na jevo. Nejspíš se nemůže soustředit kvůli tepně, která mu pulzuje uprostřed čela.

Kousnu se do rtu, ale jakmile si to uvědomím, hned toho nechám. Nolan by mi řekl, že vypadám dutě. Neoptimálně.

„Jak jsi mě našel?“ zeptám se.

„Vzala jsi Nolanovu kartu k zámku. Má v sobě čip.“
Zatraceně. Nevěděla jsem, že to jde.

„Ještě se nechci vracet,“ řeknu. „Nemůžeš mi dát ještě trochu času?“

Jenom trochu času, trochu víc vzduchu, a bude mi dobře. Potřebuju jenom trošku víc...

„Lolo, pro rány boží... *ne*. Prostě si nastup.“

Opilý pár se proměnil na dlouhé, protáhlé stíny vyplňující ulici. Kdybych se k nim rozběhla a řekla jim, že mě sleduje divný chlap, nechali by mě jít s nimi? Možná na hodinu? Možná na celou noc? Nebo by se tvářili, že nic neslyšeli, a pokračovali by v cestě?

Larry se opře o volant. Zatroubí. Tváří se, jako že to měl v plánu. „Hned teď, Lolo.“

Zvládla bych to. Prostě se rozeběhnout...

Nastoupím do auta. Larry nastartuje a dveře se zacvaknou. Prohlížím si ho v zrcátku, oplácím mu jeho pohled a zmáčknou tlačítko. Vyjede stěna, která oddělí řidiče od zbytku auta, pro větší soukromí. Zamumlá něco jako „zatracení pubertáci“ a zavrtí hlavou. Přestane mi věnovat pozornost dřív, než to za něj vyřeší stěna.

V okýnku se míhají světla, jak projíždíme kolem věžáků v Hudson Yards. Rozmlží se mi zrak a v hlavě si začnu procházet všechno, co bych měla říct Nolanovi. Kdyby mě napadlo pár Optimálních věcí, možná přežiju noc v pořádku. Chci říct: jasně, bude se zlobit, že jsem odešla z bytu sama a bez jeho dovolení. Ale hádat se se mnou doopravdy chtít nebude, ne když se soustředí na svůj nový projekt a když vedle sebe brzo budeme sedět osm hodin v letadle. Navíc za to může tak trochu *on*, že jsem se o dalším stěhování dozvěděla až teď.

Dorazila jsem domů po soukromé hodině v knihovně a zjistila, že je byt celý zabalený. Můj život se smršknul na hromadu pečlivě sbalených krabic s mým jménem. Když jsem se prodrala skrz bludiště kartonových beden a vystopovala Nolana, abych zjistila, co se děje, odpověděl: „Copak jsem ti to už neříkal? Ráno odlétáme do Paříže. Příští týden tam začnu dělat na dalším filmu.“

Pak šel zase zpátky do pracovny a hvízdal si u toho tu zatracenou jazzovou skladbu, co ji nemůžu vystát.

Copak jsem ti to už neříkal? A je to. Nic se přece neděje.

Cítila jsem, jak mi tuhnou svaly a začínají žhnout jako magma. Každou chvíli jsem mohla vybuchnout. Nedokázala

jsem dýchat. A on mě ani nepoctil pohledem na tak dlouho, aby si toho všiml. Ani se na mě nepodíval.

Podívej se na mě!

Tak jsem odešla. *Toho* si už očividně všiml.

Když auto zastaví na parkovišti vedle budovy, už mám v hlavě seznam Optimálních věcí. Jako třeba: *přebnala jsem to* nebo *neměla jsem odcházet. Měl jsi pravdu*. To mi zabrání říct něco špatného a pokazit si to s Nolanem ještě víc.

Výdech, nádech. Vylez z auta.

Ivory se nad námi tyčí jako krásná, pohrdavá šelma. Stoupá do výšky deseti pater se svojí secesní architekturou. Člověk si snadno představí, jak takhle večer z lobby proudí davy flapperek, samá rtěnka a gin, a těší se na *pořádnou švandu*.

Nolan je posedlý dvacátými léty. Miluje tu hudbu, umění, dekadenci. A architekturu taky, byla v kostech každého domu, kde jsme kdy žili. Jednou mi zasněně řekl, že by si strašně přál narodit se do doby, která zažívala zlatý věk kinematografie. Rád by všechno tvořil už od velkého třesku. To mě docela překvapilo. Nolan málokdy přizná, že by chtěl něco, co nemůže mít.

„Zapomněla sis kabelku.“

Larry stojí vedle mě a podává mi ji, jako bych byla cizí, jako bychom se potkali někde ve vlaku. Už splnil Nolanovy příkazy, takže je teď myšlenkami jinde. Ani by vás nenapadlo, že mě zná celý můj život.

Byli s Nolanem kámoši na vysoké, ale pak Larry podělal nějakou velkou investici a octnul se na mizině. Možná, že kdysi dávno, když nemusel prosit Nolana o práci, to bylo všechno jinak. Teď ale není snadné si je představit jako kamarády. Larry je prostě Renfield.